

Nog lang en gelukkig

Cathy Kelly bij Boekerij:

Tussen zussen

Cathy Kelly
NOG LANG EN
GELUKKIG

*Eén familie, drie vrouwen en
een onverwachte gebeurtenis...*

ISBN 978-90-225-8426-2

ISBN 978-94-023-1113-6 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Secrets of a Happy Marriage*

Vertaling: Titia Ram

Omslagontwerp: DPS design & prepress studio

Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 2016 Cathy Kelly

© 2018 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekery bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog

Faenia Lennox zat tijdens een zonsopgang in februari aan een gebroken wit, met krijtverf geschilderd bureau in San Francisco dat uitzicht bood over de baai en haar tuin, waar de mist die ze zo prachtig vond achter de Japanse esdoorns hing. Ze typte op hoge snelheid, zoals ze dat ooit had geleerd in de klas van mevrouw Farmsworth in New York. Ruim veertig jaar daarvoor.

‘Niet naar je toetsenbord kijken, meisjes!’ had mevrouw Farmsworth gezegd op die gebiedende toon die immigranten als Faenia zich had doen afvragen of ze tijdens de oorlog generaal was geweest. Faenia had zich met bevende vingers van vermoeidheid en een zwaar hart van eenzaamheid afgevraagd of ze ooit zo sterk zou worden als mevrouw Farmsworth, die kaarsrecht stond en streng was, hoewel haar oude ogen vriendelijk stonden achter de bril op de brug van haar aristocratische neus.

Faenia was door de jaren steeds sterker geworden.

Ooit een rillend, mager scharminkel in een gebreide onderbroek die ze van haar huisgenoten in het smalle, krakende huis in Brooklyn had gekregen, was Faenia Lennox uitgegroeid tot een vrouw op wie mevrouw Farmsworth trots zou zijn geweest.

Faenia was nu ze begin zestig was sterk genoeg om haar eigen leven van een afstand te beschouwen en het te heroverwegen.

Dat was een les die ze lang geleden had geleerd, maar je moest

lessen soms opnieuw leren, ze ophalen, in het bijzonder als het om liefde en je relatie ging.

Faenia keek neer op haar slanke, gebruinde vingers, nu keurig verzorgd en met een ring aan elke hand: een Keltische Claddagh-ring aan haar rechteringvinger en aan haar andere hand een goudblauwe ring met een chrysopraas. Om haar pols schitterde een mooi roestvrijstalen tankhorloge van Cartier.

In Lisowen, het piepkleine dorpje in het graafschap Kerry, waar ze was opgegroeid, had niemand zulke sieraden gedragen. Of een huis als dit gehad, helemaal in art-decostijl, op de top van een heuvel, als een lieflijk arendsnest, vol exotische planten die de tui-niers in Lisowen zich niet eens zouden kunnen voorstellen, met echte kunstwerken – geen dure – aan de muren, en boeken in witte boekenkasten. Een huis waar Faenia als ze uit haar werk kwam haar werkkleding kon uitdoen, haar sloffen kon aantrekken en zich in het warme lamplicht op de bank kon nestelen met een boek.

‘Lieve Isobel,’ schreef ze nu,

‘Bedankt voor het nieuws. Eerlijk gezegd kan ik het allemaal nog niet helemaal bevatten. Ik wist dat het zou gaan gebeuren, maar er gebeurt hier zoveel, op het werk en privé. Maar Eddie is dus zeventig geworden... hoe kan dat nou ineens zijn gebeurd? Het voelt alsof we gisteren nog achter in de boomgaard van Lady Margaret in Lisowen speelden. Dat we wilde appels plukten en hoopten dat niemand het zou merken omdat Lady Margaret, hoewel ze al die appels liet weggroten, een rolberoerte zou krijgen als ze zou weten dat we ze stalen. Ik heb nu zo met haar te doen: haar hele wereld stond op zijn kop. Maar in die tijd haatten we haar, weet je nog? Zij was rijk en wij waren arm. Het was allemaal zo eenvoudig in ons hoofd. Maar niets is ooit echt eenvoudig, hè?’

Zonder jou om me op de hoogte te houden van alle roddels zou ik er niets meer over weten. Hoewel het nu allemaal zo ver weg voelt. Lisowen, Eddie, Mick, Kit en Nora. Een andere wereld en een ander leven. Voel jij het ook zo?’

Faenia onderbrak op dat punt de e-mail; ze voelde zich stom.

Isobel, die al die jaren daarvoor met haar op het piepkleine houten schooltje in Lisowen had gezeten, zou zich totaal anders voelen. Isobel was in Kerry blijven wonen en was er getrouwd met een man die brigadier van politie in Lisowen was geworden, waardoor zij een interessante inkijk in de gang van zaken in de drukke toeristische trekpleister in Kerry had gekregen.

Het had ook betekend dat Isobel overal aan de zijlijn had moeten blijven staan. Ze kon wel betrokken zijn, maar niet alles werd haar verteld, aangezien ze werd beschouwd als onbetaald personeelslid van de politiemacht.

De vrouw die Isobel nu vroeg hoe het met haar ging, was al bijna haar hele leven met haar bevriend. Ze woonde duizenden kilometers ver weg en was de vriendin die al die jaren geleden vanuit New York contact had gezocht omdat ze had geweten dat Isobel het nooit aan iemand zou vertellen, dat haar geheim veilig was bij Isobel.

Faenia wist dat het geruststellend was om iemand die je nooit zag al die persoonlijke dingen te vertellen. Een e-mail naar een oude vriendin in een ander land was als therapie die bij een professional honderdzeventig dollar per uur kostte. Je kon oprecht en open zijn, in de wetenschap dat degene aan wie je schreef de mensen over wie je het had nooit zou zien, in de wetenschap dat er geen oordeel zou worden geveld. Enkel vriendelijkheid, begrip en nu en dan een opmerking die zo scherp was dat ze door uren zinloos gewauwel met andere mensen heen sneed.

Toch kon Faenia niet helemaal vrijuit praten, niet meer.

Dertig jaar daarvoor had ze Isobel op flinterdun luchtpostpapier verteld dat haar huwelijk met Chuck was mislukt, en had ze de afschuwelijke ironie van het waarom beschreven.

Jaren later, toen Isobel en Faenia allebei hadden gedacht dat Faenia met haar werk was getrouwd, had ze verteld hoe verrassend en heerlijk het was geweest om de veel oudere Marvin te leren kennen, en hoe er enkel een burgerlijk huwelijk was geweest,

wat het samensmelten van het joodse en afvallig katholieke geloof eenvoudiger had gemaakt. Toen ze uiteindelijk was overgestapt op e-mail had ze Isobel geschreven over Marvins volwassen kinderen, over zijn kleinkinderen, en wat een genot het was om ze in haar leven te hebben.

Ze had geschreven hoe ze Marvin had zien aftakelen en hoe de wrede, onverbiddelijke dementie haar al vier jaar voordat dat daadwerkelijk het geval was, het gevoel had gegeven dat ze weduwe was, hoe ze met heel haar hart voor hem had gezorgd en hoe haar hart was gebroken toen ze hem had moeten overdragen aan een verzorgingstehuis.

En ze had geschreven over de shock van zijn dood, en hoe ze langzaam de pijn had verwerkt dat ze weduwe was van een echtgenoot met wie het huwelijk de laatste maanden enkel in naam had bestaan. Met een man die haar, als ze op bezoek kwam in het verzorgingstehuis, de haar zo bekende glimlach had toegeworpen en dan had gevraagd wie ze was. Ze ging elke dag: dat was wel het minste. Marvin had voor haar gezorgd en het laatste wat ze voor hem kon doen, was voor hem zorgen.

Isobel had haar net zozeer in vertrouwen genomen in haar brieven, en later had ze e-mails gestuurd over het reilen en zeilen in Lisowen, over haar familie en haar dochter, die nog steeds een relatie had met die boerenpummel die eigenaar was van het touringcarbedrijf.

'Ik kan het niemand anders vertellen, Faenia, voor het geval ze erachter komt dat ik hem haat omdat ik weet dat hij nooit met haar zal trouwen. Ze is stapelgek op hem en verspilt haar vruchtbare jaren met op hem wachten.'

Faenia, die in een chic warenhuis in het centrum werkte als personal shopper van de rijke vrouwen in San Francisco, had heel wat van haar collega's en cliënten in die val zien trappen.

Er was geen argument of overredingskracht in de wereld die die

vrouwen er ooit van zou overtuigen dat hun man – de man die ze adoreerden – hen op een dag, als ze geen kinderen meer konden krijgen, zou verlaten voor een jongere vrouw.

‘Hij houdt van me. We hebben elkaar nodig!’ zeiden ze dan tegen Faenia, streng-elegant in haar uniform, dat bestond uit een donkere pantalon van Marc Jacobs – speciaal voor kleine, ten-gere vrouwen – een frisse witte blouse van stretchkatoen omdat ze de hele dag in de winkel heen en weer rende, en een uitbundig sieraad, zoals een van haar Navajo-kettingen van zilver met turkoois.

Faenia werd met haar elfjesachtige zilverwitte kapsel om haar fijngebouwde gezicht, met die wijze uitstraling van een vrouw van de wereld, beschouwd als goeroe in alles, niet alleen als het ging om welke blouse het beste bij welk jasje voor welke gelegenheid paste en of je couture moest dragen naar een societyhuwelijk. Haar cliënten vertelden haar dingen en vroegen haar dingen.

Niettemin luisterden de mooie jonge vrouwen nooit. En vrouwen van tegen de veertig, zoals Isobels dochter, ook niet.

Faenia schreef Isobel: ‘Je kunt er niets tegen doen, Isobel. Behalve haar één keer vertellen wat je ervan vindt. En zeggen dat je er altijd voor haar zult zijn, wat ze ook doet.’

Het was zo eenvoudig om wijze woorden te spreken. Ze naleven was veel moeilijker.

Kon ze zich maar wijs voelen ten aanzien van Nic.

Dit was de liefde waarop ze haar hele leven had gewacht, zonder dat ze had geweten dat ze erop wachtte of waarop ze wachtte. Ze had Nic op haar zestigste leren kennen en het had gevoeld of de wolken uit elkaar waren gedreven en er stralen goddelijk zonlicht op de schitterende, late romance hadden geschenen.

Hadden geschenen. Verleden tijd.

Als ze niet samen konden zijn, wilde ze geen halfslachtige relatie. Faenia was te oud om nog dingen halfslachtig te doen.

Het achttienjarige meisje dat naar Amerika was gekomen, bestond niet meer, haar grootgige onschuld was een ding uit het

verleden. Haar plaats was ingenomen door een vrouw van de wereld die in haar geboortedorp nauwelijks nog herkend zou worden.

‘Ik heb wat vakantiedagen tegoed,’ typte Faenia nu, wat nogal een understatement was, aangezien ze weken en weken vakantie had gespaard gedurende de twintig jaar dat ze nu in de winkel werkte, een baan die ze had gekregen via een headhunter van Bergdorfs in New York.

‘Wat zal het raar zijn om na zo lang terug te gaan naar Ierland. Ze blijven erin als ze me na zo veel jaar terugzien. Of moet ik toch het verleden laten rusten en Ed zonder mij zijn zeventigste verjaardag laten vieren? Hoe moet ik het uitleggen...?’

Ze wist dat Isobel terug zou mailen dat het geen zin had om het uit te leggen, dat mensen het verleden vergaten en alleen met zichzelf bezig waren.

Faenia stopte met typen en dacht verdrietig terug aan alles wat ze had verloren sinds de tijd dat ze uit Lisowen was weggegaan. Ze had veel langer niet dan wel in Lisowen gewoond. Ze was ondertussen een Amerikaanse, had een Amerikaans paspoort en had het burgerschapsexamen gedaan.

Haar accent was geen reden meer voor mensen om haar raar aan te kijken. Ze sprak nu met de cadans van een Amerikaanse die veel had gereisd.

Maar ze zag het land van haar geboorte nog voor zich: het piepkleine dorpje, met de groene weilanden, de schaduw van de grote bomen langs de Atlantische Oceaan, de rotsachtige velden die naar de donkere zee leidden, de stenen monoliet van het kasteel dat feodaal overal over uitkeek, de boerderijtjes eromheen als appels die door de wind uit een grote boom waren geschud.

Het kasteel was lang geleden in het bezit geweest van een machtige familie en behalve de machtige eigenaar was er niet veel veranderd sinds de kindertijd van Faenia. Er stond nu geen krijgsheer meer op de donjon uit te kijken over mensen over wier leven of dood hij kon beslissen. In plaats daarvan was de machtige, maar

verarmde familie Villiers, die zowel deel als geen deel van de kleine dorpsgemeenschap was, eigenaar van het kasteel geworden.

Faenia was een ander mens geweest tijdens haar jeugd aan de kust van Kerry: onschuldig, misschien dom, en goedgeloviger.

Kennis was absoluut macht.

Haar leven in Amerika had haar geholpen volwassen te worden en haar hele leven was nu hier: haar geliefde stiefkinderen, Lola en Marc, en hun gezin. De vriendschappen die ze door de jaren heen had opgebouwd, haar collega's en haar werk, dat ze zalig vond.

Ze had hier een leven opgebouwd, en nu overwoog ze dat achter te laten om een bezoek te brengen aan een land dat haar al die jaren geleden niet goed had behandeld.

Maar de ruzie met Nic – 'Ik kan het niet, Faenia, ik kan niet bij je intrekken. Het zou de kinderen kapotmaken' – had haar gebroken achtergelaten.

En dat uit de mond van een volwassene, met volwassen kinderen die hun eigen leven hadden. Het was een smoes, en Faenia kon niet meer tegen smoezen.

De Claddagh-ring die ze van Nic had gekregen lag naast haar toetsenbord, ze had hem afgedaan om crème op haar handen te smeren. Wat was dat toch gek, hoe je handen je leeftijd verraadden. Je gezichtshuid kon discreet worden verstevigd met huidvullers, maar je handen verraadden het vrijwel altijd: ouderdomsvlekken, een huid die gecraqueleerd was als een oude jurk, aderen als slangen. Faenia had geprobeerd goed voor haar handen te zorgen, maar ze verraadden haar leeftijd toch het meest van alles, haar Ierse huid, bleek en met de neiging sproeten te ontwikkelen.

Ze was Californië-zestig, wat gelijkstond aan vijftig ergens anders op de wereld, zolang je uit de zon bleef en een fortuin uitgaf aan de dermatoloog.

De ring die Nic haar had gegeven, lag te glinsteren op het bureau. Het was de mooiste Claddagh-ring die ze ooit had gezien:

van witgoud, heel delicaat, en met een glanzende opaal die regenboogkleurig glinsterde op de plaats van het traditionele hart.

De traditionele Claddagh-ring werd gedragen met de apex van het hart naar jezelf toe als je bezet was, en met de apex van je af, en aan je rechterhand, als je dat niet was.

Een handige manier die mensen lang geleden vertelde wie er verloofd was en wie niet.

Faenia bedacht dat het tijd was om hem van haar hart weg te gaan dragen. Ze wilde huilen, maar stond zichzelf dat niet toe.

Of misschien moest ze hem maar helemaal niet meer dragen. Misschien moest ze er gewoon even tussenuit en toch naar dat grootse verjaardagsfeest in Lisowen gaan.

Ze was op heel wat plaatsen in de wereld geweest de afgelopen jaren, maar ze was nooit teruggegaan naar Ierland. Dat was te pijnlijk geweest. Hoe kon ze hun vertellen wat er was gebeurd, wat ze allemaal fout had gedaan...?

Maar nu Nic uit haar leven was – en er was geen twijfel over mogelijk dat dat zo was – was dit misschien haar kans om terug te keren naar haar moederland en zich te verzoenen met het verleden.

1

‘Een diamant is een stuk steenkool dat goed
heeft gepresteerd onder druk’
Henry Kissinger

Cari Brannigan trapte de deur van het lege kantoor met een van haar stilettohakken dicht, waarna ze naar het raam liep en de imposante skyline van Londen in zich opnam.

Over het geheel genomen vervulde het uitzicht vanuit Cambridge Publishing, een gebouw waarin een waar pantheon aan uitgeverijen huisde, Cari met trots dat ze deel uitmaakte van een dergelijke organisatie.

Op dit moment vroeg ze zich alleen maar af of de ramen van vlakglas waren en of er op deze verdieping vol boeken en vergaderzalen ergens een televisie stond zodat die ze naar buiten kon smijten om hem vijftien verdiepingen naar beneden te zien stuiten, alsof ze een lid van Aerosmith of Led Zeppelin was, of bij een of andere wilde rockband hoorde die vastbesloten was om geheel in de stijl van de jaren zeventig een spoor van vernieling achter zich te laten.

Een half uur daarvoor had ze gedacht dat ze een mooie carrière had gehad, een waanzinnige carrière voor een vierendertigjarige vrouw die op het punt stond door te breken nu ze de mogelijkheid had van de Ierse afdeling in Dublin naar Londen te verhuizen, een verhuizing die ze drie jaar daarvoor nooit voor mogelijk had gehouden, toen haar hele leven in elkaar was gestort vanwege De Scheiding.

Cari noemde het De Scheiding omdat Achtergelaten aan het Al-

taar haar het gevoel gaf dat ze een vreselijke loser was. Het was een situatie waarvoor Jerry Springer en Jeremy Kyle op de televisie een strijd op leven op dood zouden uitvechten om alle gruwelijke details uitgezonden te krijgen: ‘En had je echt geen flauw idee dat je verloofde je bedroog tot je in je jurk voor het altaar stond...?’

‘Nee!’ De televisie-Cari zou in tranen zijn uitgebarsten en zichzelf vervolgens op Barney de Bruut hebben gestort om zijn ogen of andere vitale delen er met haar gelnagels uit te krabben – want ze zou dan gelnagels moeten hebben, toch? – ten overstaan van een publiek dat haar zou aansporen met: ‘Maak hem af!’

Na De Scheiding was haar leven een hel geweest, maar ze was er dankzij haar werk bovenop gekomen toen ze een waanzinnige schrijver had ontdekt, de auteur die haar carrière tot een hoogtepunt had gebracht.

Een prestigieuze vakjury had haar tot Redacteur van het Jaar benoemd. Haar schrijver was een van de drie beste van de uitgeverij, zowel wat betreft inkomsten als gewonnen prijzen.

Volgende halte: Cari Brannigan die naar Londen zou verhuizen om een betere baan als uitgever aan te nemen, wat zou betekenen dat ze haar familie en niet Jojo, haar beste vriendin, moest verlaten: de mensen die haar door haar pijn hadden geholpen. Maar er was een vacature, en ze wilde die baan per se hebben, wanhopig graag...

En toen, twintig minuten daarvoor, had een andere man haar carrièreplannen even grondig de grond in getrapt alsof ook hij haar alleen voor het altaar had laten staan. Dus vandaar dat het idee om iets of iemand uit het glazen Cambridge-gebouw te smijten zo aantrekkelijk was.

Cari had bij de maandelijkse verkopers- en redacteursbijeenkomst van het Xenon-fonds gezeten met een heleboel andere redacteurs en een vijftal leden uit het Ierse team, die met de nachtvlucht uit Dublin waren gekomen. Ze had moeten luisteren naar de presentatie over een aangrijpende nieuwe non-fictietitel waar-

van de rechten van een Zweedse agent waren gekocht: een verhaal over dierenmishandeling en een gewonde vechthond die het leven van een groot aantal harde criminelen had veranderd.

In plaats van te luisteren naar de presentatie – en het was heel gek dat ze dat niet deed, aangezien ze vreselijk veel van dieren hield – had ze zitten fantaseren over in wat voor appartement ze zou gaan wonen in Londen. Een hippe loft? Of zo'n maffe tot woonhuis omgebouwde stal? Of een woonboot? Of een chic appartement dat ze in klassiek New Yorkse stijl zou inrichten, met zo'n witte badkamer met metrotegeltjes? Het zou natuurlijk een huurwoning worden: ze zou zich absoluut niet kunnen veroorloven om iets te kopen. Haar neef Paul en zijn vrouw, Lena, hadden precies zo'n appartement in Manhattan, waar Cari helemaal weg van was.

Ze bedacht dat het beter met haar ging. Ze was aan het herstellen, kwam het laatste stadium van rouw te boven. Wat was dat ook alweer, blinde woede? Cari had haar eigen rouwstadia verzonnen, die veel leuker waren dan die van Kübler-Ross.

Het verlangen iemand te vermoorden was de eerste fase. Daarna wilde ze schoenen die ze niet kon betalen. De derde was ze nu even vergeten, maar de vierde was het troosteten van ijs en zichzelf beloven dat ze nooit meer een man zou aanraken.

Ja, die fasen had ze allemaal doorlopen, en ze was met vlag en wimpel geslaagd voor elke.

Ze voelde een siddering van genot door haar lichaam gaan. Ze zou in Londen zo vaak ze maar wilde schoenen kunnen kopen. Ondanks haar koele, androgyne uiterlijk – een rechte, mannelijke pantalon, donkere blouses om haar D-cup te camoufleren, een minimale hoeveelheid make-up en middernachtsdonker haar dat in een kort kapsel was geknipt rond een gezicht dat werd geaccentueerd met eyeliner en glanzende, natuurlijk gekleurde lippen – was Cari Brannigan verzet op schoenen. Van zacht leer. Kleine strikjes op verrassende plekken, suède met smalle bandjes die ze elegant rond haar slanke enkels kon binden, schreeuwerige kleu-

ren als op een schilderspalet: ze vond ze allemaal even heerlijk. Hoe hoger, hoe beter.

Ze leek ook langer op hoge hakken, wat handig was, aangezien ze sinds De Scheiding een onbedwingbare honger naar chocolade had ontwikkeld. En geen goedkope troep. Nee, fantastische kwaliteitschocolade, de echte, die echt geld kostte.

Maar daar kwam je ook van aan. Op prachtige hoge hakken kon Cari de extra kilo's verbergen en doen alsof ze een slanke deerne van één achtenzestig was in plaats van een iets minder slanke vrouw van een meter zestig op schoenen zonder hakken, die ze vrijwel nooit droeg.

Ze had al op de agenda gekeken en wist dat ze over een minuut of vijf zou moeten opletten, wanneer ze het zouden gaan hebben over boeken die eventueel goed zouden verkopen in haar territorium. Je zou gek worden als je alle boeken zou proberen te onthouden die aan de lopende band op de markt werden gebracht. Boeken die goed verkochten in Australië konden totaal floppen in Ierland, en andersom. Een uitgever met verstand van zaken wist wat het verschil was.

De bijeenkomsten over nieuwe boeken waren lang en uitputtend en Cari snakte naar de tien minuten middagpauze waarin ze een mok sterke koffie kon drinken, een chocoladebiscuitje kon pakken en zich zo kon voorbereiden op de laatste ronde.

Cari had gehoopt dat ze Jennifer, de directeur-uitgever voor het Verenigd Koninkrijk, een charmante, maar strenge vrouw met een zwart Cleopatra-kapsel met grijze strengen, even apart zou kunnen nemen. Maar Jennifer had niet gereageerd op haar mail van eerder die week en had zo te zien de hele vergadering al een slecht humeur en had geen oogcontact met Cari gemaakt. Wat vreemd en ontmoedigend voelde.

Toen de theepauze eindelijk aanbrak, had Edwin Miller, algemeen directeur van heel Cambridge, haar vriendelijk gevraagd even achter te blijven.

Gavin Watson, uitgever in Londen en daarom hoger op de ladder dan Cari, bleef ook in de ruimte, evenals Jennifer, die er rond-uit geïrriteerd uitzag.

‘Ik wil niet dat de mensen uit Ierland hun vlucht missen, maar ik wil je nog even spreken, Cari,’ zei Edwin.

Het lukte hem om Jeff Karan, de Ierse algemeen directeur en leidinggevende van Cari, de deur uit te werken, en Cari voelde gevaar.

Jeff keek haar aan met die hondenogen van hem, alsof hij wilde blijven, haar wilde beschermen, maar hij was niet opgewassen tegen Edwin, die al zo lang algemeen directeur was dat de grap ging dat zijn eerste drukker ene Herr Gutenberg was geweest.

Edwin duwde de deur dicht.

Cari voelde dat ze volledig op hem focuste. Het dierlijke instinct dat haar liet weten dat het gevaar dat op de loer lag, was opgeschaald van ‘mogelijk noodgeval’ naar ‘vrouwen en kinderen eerst’.

‘Ik hoopte je na de bijeenkomst nog even apart te kunnen nemen, Cari,’ zei Edwin op zijn charmante toon, ‘maar we lopen uit, dus dan doen we het nu maar even.’

Zijn samenzweerderige blik naar Gavin, die iedereen kende in de Britse uitgeverwereld, maakte dat Cari doorschoot naar Dreigingsniveau Vier. Gavins grootvader had Cambridge Publishing opgericht, de prestigieuze, oude uitgeverij die onderdak bood aan vele fondsen. Ze gaven allemaal, net als platenlabels, andere soorten boeken uit, en er waren naast Xenon nog twee andere commerciële fondsen, maar Xenon was het grootste.

Gavin was op weg naar de top, meer vanwege zijn contacten en meedogenloosheid dan omdat hij zo’n goede redacteur of mensenmanager was, vond Cari.

‘Cari, ga even zitten,’ zei Edwin, en toen wist ze dat het mis was.

Ze nam plaats, nerveus als een veulen dat zich klaarmaakt om op de vlucht te slaan.

‘Dit wordt even moeilijk,’ begon Edwin, waarbij hij aan zijn manchetten trok, die zoals altijd Frans waren en waren gedeco-

reerd met manchetknopen die nog van een of andere rijke, aristocratische voorvader waren geweest, ‘maar we moeten aan het bedrijf en onze auteurs denken. Je kent ze, grillig als altijd. Verdraderlijk. En soms...’ Edwin aarzelde even. ‘En soms willen ze verandering.’

‘Wie wil er verandering?’ vroeg Cari.

Hij kon haar dan gezegd hebben dat ze moest gaan zitten, maar ze stond op en begon door de ruimte te ijsberen. Dat deed ze haar hele leven al. Als ze naar het schavot werd geleid, wilde ze er loepend heen, zodat ze onderweg een naaldhak in de voet van haar overweldigder kon rammen.

Ze keek naar Gavin, die zat te grijnzen. Hij was jonger dan zij. Zo’n type met een baard en zo’n quasimannelijk houthakkers-overhemd. Ze durfde te wedden dat hij zijn hele leven nog nooit een bijl in zijn handen had gehad. Ze keek hem met half samengeknepen ogen aan.

‘John Steele wil een nieuwe redacteur.’

Edwins woorden leken even alle lucht uit de ruimte te zuigen. Cari was bang dat ze zou stikken.

‘Wat wil John? Een nieuwe redacteur? In plaats van mij? Ik ben de enige die hij vertrouwt, dat weet je. Waarom heeft hij me dat zelf niet gezegd? We bellen elkaar om de haverklap. Of hij had Freddie met me kunnen laten praten. Dan had ik het uit zijn hoofd kunnen kletsen...’ Ze hield haar mond. Ze stond te ratelen.

Freddie was Johns agent, de enige andere persoon in het uitgeverswezen die John zei te vertrouwen, naast Cari dan, die zijn eerste boek uit de rotzooistapel had gevist en er hartstochtelijk voor op de barricade had gestaan.

‘Ik zei toch dat dit niet de manier was, Edwin?’ zei Jennifer nu. ‘We hadden dit eerst met jou moeten bespreken, Cari, maar...’

‘John Steeles contract moet worden verlengd, Jennifer, en hij is ontzettend belangrijk voor het bedrijf,’ zei Edwin. ‘Het is allemaal heel snel gegaan, maar hij wil dat Gavin zijn nieuwe redacteur wordt,’ voegde Edwin toe, waarmee hij Cari’s lot bezegelde.